

Arrest

nr. 43 402 van 17 mei 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, handelend in eigen naam en in haar hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X, X, X, X en X, die allen verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 8 maart 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 5 februari 2010 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 maart 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 mei 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat F. JACOBS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 22 december 2009 zou verzoekster samen met haar vijf minderjarige kinderen het Rijk zijn binnengekomen.

Op 23 december 2009 heeft betrokkene een asielaanvraag ingediend.

Uit het Eurodacverslag van 23 december 2009 blijkt dat verzoekster het Schengengrondgebied via Polen is binnengekomen en dat zij in Polen een asielaanvraag heeft ingediend op 20 december 2007.

Op 15 januari 2010 richten de Belgische autoriteiten een verzoek tot overname aan Polen op grond van artikel 16.1.c van de Europese Verordening 343/2003/EG van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij één van de lidstaten wordt ingediend (hierna afgekort: Dublin-II-Verordening).

Op 20 januari 2010 gaan de Poolse autoriteiten akkoord met de overname van verzoekster en haar vijf minderjarige kinderen.

Op 5 februari 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Dit is de bestreden beslissing waarvan motivering luidt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

*aan de genaamde S.L.
geboren te B., op (in) (...)1978
van nationaliteit: Rusland (Federatie van)
die een asielaanvraag ingediend heeft.*

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene heeft op 23/12/2009 een asielaanvraag ingediend bij de bevoegde autoriteiten in België. Betrokkene verklaarde dat zij op 22/12/2009 in België is toegekomen. Betrokkene verklaarde het Russische staatsburgerschap te bezitten, afkomstig te zijn uit de Russische deelrepubliek Tsjetsjenië en geboren te zijn in B. op (...)1978.

Uit het Eurodacverslag van 23/12/2009 blijkt dat betrokkene in Polen asiel heeft aangevraagd. Op 20/12/2007 heeft betrokkene in Polen een asielaanvraag ingediend en de Poolse overheid heeft op datum van 20/01/2010 ingestemd met de vraag tot terugname van bovengenoemde persoon en haar vijf minderjarige kinderen.

Betrokkene verklaarde tijdens haar gehoor op de DVZ van 06/01/2010 dat ze op 17 december 2007 vanuit B. (Russische Deelrepubliek Tsjetsjenië) vertrokken was richting Grozny. Vanuit Grozny reisde ze verder naar Moskou waar ze op 19/12/2009 aankwam. Vanuit Moskou reisde ze per trein via Brest naar Terespol (Polen) waar ze op 20 december 2007 asiel aanvroeg. Betrokkene verklaarde dat ze in Polen erkend werd als vluchteling. Betrokkene kan hier echter geen bewijzen van voorleggen. Betrokkene verbleef volgens haar verklaringen tot 08/07/2009 in Polen om vervolgens terug te keren naar de Russische Deelrepubliek Tsjetsjenië waar ze in B. verbleven zou hebben. Op 17 december 2009 zou ze vanuit B. richting België vertrokken zijn langs dezelfde route die ze in 2007 nam naar Polen. Op 22 december 2009 zou ze in België toegekomen zijn en één dag later vroeg ze het statuut van vluchteling aan bij de Belgische autoriteiten.

Op 15/01/2010 werd een terugnameverzoek op basis van art. 16.1.c van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003 aan de Poolse autoriteiten verstuurd. De Poolse autoriteiten lieten de Belgische autoriteiten op 20/01/2010 weten dat het verzoek tot terugname wordt ingewilligd op basis van art 16.1.e. van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003 waardoor Polen aldus verantwoordelijk is geworden voor de behandeling van betrokkenes asielaanvraag.

Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Polen voor de behandeling van betrokkene haar asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Polen een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Polen dan in België zou genieten. Polen heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd. 28/07/1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek.

Betrokkene brengt evenmin concrete elementen aan dat een terugkeer naar Polen een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van

de Mens (EVRM). Betrokkene geeft geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Poolse autoriteiten, integendeel, betrokkene verklaarde zelfs dat ze in Polen erkend zou zijn als vluchteling. Betrokkene slaagt er derhalve niet in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Polen haar zal repatriëren en dat zij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM.

Met betrekking tot de vraag of er een specifieke reden is waarom betrokkene haar asielaanvraag in België wilde indienen, verklaarde betrokkene dat ze niet zelf voor België gekozen heeft en dat haar echtgenoot haar in de steek heeft gelaten (DVZ, vraag 19).

Betrokkene verklaarde geen familie in België of Europa te hebben (DVZ, vraag 16 & 17).

Betrokkene verklaarde met betrekking tot haar gezondheidstoestand dat ze hartproblemen heeft, last van de zenuwen en dat ook haar kinderen gezondheidsproblemen hebben (DVZ, vraag 20).

Betrokkene brengt echter geen concrete bewijzen aan die deze verklaringen staven en in het administratief dossier van betrokkene zijn evenmin medische attesten aanwezig die haar verklaringen staven. Bovendien maakt betrokkene niet aannemelijk dat de ingeroepen gezondheidsproblemen van haar of haar kinderen, haar zouden verhinderen te reizen.

Een terugkeer naar Polen kan door onze diensten worden georganiseerd. De Poolse autoriteiten zullen bovendien tenminste vijf werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene (indien betrokkene van deze mogelijkheid wenst gebruik te maken) zodat aangepaste opvang kan voorzien worden. Alle nodige maatregelen zullen worden genomen opdat de overdracht naar Polen (indien betrokkene wenst beroep te doen op dit aanbod door onze instanties) in de allerbeste omstandigheden zal worden uitgevoerd.

Er is derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2, art. 7 of art. 15 van de Verordening van de Raad (EG) nr° 343/2003 van 18 februari 2003. Bijgevolg moeten betrokkene en haar vijf minderjarige kinderen het grondgebied van het Rijk verlaten binnen de tien (10) dagen en dient zij zich aan te bieden bij de bevoegde Poolse autoriteiten. "

2. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoekster het volgende aan:

"Schending van art. 2 par. 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motiveringsplicht van administratieve akten, artikel 62 van de Wet van 15.12.1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling; Schending van de principes van behoorlijk bestuur, principes van machtsoverschrijding en de schending van de algemene principes van het recht op een eerlijke en openbare behandeling van het proces, Schending van artikel 3 van de Conventie van de Mens; Schending van artikel 16.3 van de verordening 343/2003 (Nr. 343/2003 VAN DE RAAD van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend).

Dat echter de motivering moet betrekking hebben op de ingeroepen feiten, waarbij melding moet worden gemaakt van de toepasselijke juridische regels en waarbij dient gemeld te worden hoe en waarom deze juridische regels hebben aanleiding gegeven tot de genomen beslissing; Bovendien stelt de wet dat de motivering afdoende dient te zijn. Teneinde als afdoende kunnen beschouwd te worden dient de motivatie steun te vinden in het administratief dossier en alle elementen die ter kennis van de administratie werden gebracht in overweging te nemen. De algemene beginselen van behoorlijk bestuur veronderstellen eveneens dat de administratie bij het uitoefenen van enige weigeringsbevoegdheid, zorgvuldig en redelijk te werk moet gaan; Deze zorgvuldigheidsplicht houdt in dat het bestuursorgaan alle rechtstreeks bij het besluit betrokken belangen moet afwegen en dat de voor de belanghebbende nadelige gevolgen niet onevenredig mogen zijn in verhouding tot de met het besluit te dienen doelen; Overwegende dat de artikelen 2 en 3, van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, bepalen dat elke éézijdige rechtshandeling met individuele strekking die uitgaat van een bestuur en die beoogt rechtsgevolgen te hebben voor één of meer bestuurder of voor een ander bestuur, in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat de opgelegde motivering afdoende moet zijn; dat de in de voornoemde bepalingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover zij beschikt; dat aan de door voornoemde wetsbepalingen opgelegde motiveringsplicht is voldaan wanneer de weigering tot machtiging duidelijk

de redenen vermeldt waarop de beslissende overheid haar beslissing steunt en waaruit blijkt dat zij is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, dat zij die correct heeft beoordeeld en dat zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen; Teneinde als afdoende kunnen beschouwd te worden dient de motivatie steun te vinden in het administratief dossier en alle elementen die ter kennis van de administratie werden gebracht in overweging te nemen.

1. Dat in casu, dient te worden vastgesteld dat de beslissing zelf stelt dat na asiel te hebben aangevraagd in Polen in 2007? verzoekster Polen verliet op 08.07.09 om terug te keren naar Tsjetsjenië, wegens familiale redenen die te maken hadden met de echtgenoot die haar in Polen in de steek liet;
2. Dat verzoekster haar aankomst, verblijf en verder vertrek uit Polen heeft kunnen uiteenzetten;
3. Dat haar niet gevraagd werd om welke reden zij haar asielaanvraag niet door Polen wenste te zien behandelen, noch waarom zij de Belgische asielinstanties verkoos
4. Op geen enkel ogenblik werd verzoekster verwittigd mbt de toepassing van de Dublin overeenkomst Dit argument is reeds op zich voldoende om de beslissing nietig te verklaren; Verzoekster heeft inderdaad haar verblijf in een derde land, nl Tsjetsjenië aangegeven, verblijf dat eer dan drie maanden bedraagt;

De genomen beslissing houdt hierbij helemaal geen rekening hoewel de beslissing deze feitelijke gegevens op zich niet betwist of in vraag stelt: De beslissing beperkt er zich toe aan te halen dat verzoekster geen bewijs voorlegt van het feit dat zij als politieke vluchteling zou erkend zijn in Polen, doch betwist de terugkeer naar Tsjetsjenië niet; Dat DVZ derhalve het relaas diende te onderzoeken in het kader en met toepassing van Artikel 16.3 van de verordening 343/2003 die het volgende stelt: De lidstaat die krachtens deze verordening verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek, is verplicht: a) een asielzoeker die zijn verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend, volgens de in de artikelen 17 tot en met 19 bepaalde voorwaarden over te nemen;

b) het asielverzoek volledig te behandelen;

c) een asielzoeker wiens verzoek in behandeling is en die zich ophoudt in een andere lidstaat zonder daarvoor toestemming te hebben gekregen, volgens de in artikel 20 bepaalde voorwaarden terug te nemen;

d) een asielzoeker die zijn verzoek tijdens de behandeling heeft ingetrokken en die in een andere lidstaat een asielverzoek heeft ingediend, volgens de in artikel 20 bepaalde voorwaarden terug te nemen;

e) een onderdaan van een derde land wiens verzoek is afgewezen en die zich ophoudt in een andere lidstaat zonder daarvoor toestemming te hebben gekregen, volgens de in artikel 20 bepaalde voorwaarden terug te nemen.

2. Indien een lidstaat de asielzoeker een verblijfstitel verstrekt, gaan de in lid 1 genoemde verplichtingen over op deze lidstaat.

3. De in lid 1 genoemde verplichtingen komen te vervallen indien de betrokken onderdaan van een derde land het grondgebied van de lidstaten ten minste drie maanden heeft verlaten, tenzij hij houder is van een geldige verblijfstitel die door de verantwoordelijke lidstaat is afgegeven. De beslissing zegt met geen woord waarom het terugkeer en verblijf in Tsjetsjenië, - verblijf van meer dan 3 maanden -, niet in aanmerking genomen werden en niet van aard waren om de asielaanvraag van verzoekster in België te behandelen, conform de verordening; Dat in de mate de beslissing stelt dat Polen een akkoord tot terugname heeft gemaakt op grond van artikel 16.1.E blijkt evenmin dat de Belgische Staat Polen alle nuttige elementen tot de terugname heeft doorgestuurd, noch dat Polen deze elementen correct heeft beoordeeld. Dat artikel 16.1.E van de verordening 343.2003 het volgende stelt:

1. De lidstaat die krachtens deze verordening verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek, is verplicht:

e) een onderdaan van een derde land wiens verzoek is afgewezen en die zich ophoudt in een andere lidstaat zonder daarvoor toestemming te hebben gekregen, volgens de in artikel 20 bepaalde voorwaarden terug te nemen. Dat het de B.S. behoorde dit specifiek element van een terugkeer naar het oorsprongsland te onderzoeken en te beantwoorden, daar waar ook specifiek uit de beslissing kan worden aangehaald dat verzoekster dit element heeft aangegeven;

Verzoekster heeft niet alleen haar terugkeer naar Tsjetsjenië aangehaald, doch heeft ook haar terugkeer bewezen, door het voorleggen van haar paspoort dat de stempels vertoont van haar terugkeer in Russische Federatie; Dat met betrekking tot het bevel om het land te verlaten dat de beslissing bevat, dient te worden vastgesteld dat een uitwijzing van verzoekster, gelet op haar ernstige ziekte, nl een PTSS en problemen ivm de schildklieren, met steeds lopende en noodzakelijke behandeling en onderzoeken, een schending van artikel 3 van het EVRM zou uitmaken; Dat de vreemdeling, die omwille van medische redenen in de absolute onmogelijkheid verkeert om gevolg te geven aan een bevel om het land te verlaten, niet van het grondgebied kan worden verwijderd; (arbitrage, arrest nr. 141/2006 dd.

20.09.2006); In casu stelt de behandelende dokter KERCH dat verzoekster niet kan reizen; Dat verzoekster op 05.03.10 een aanvraag heeft ingediend ter machtiging tot verblijf steunende op artikel 9 ter van de wet van 15.12.1980; Dat de beslissing heel oppervlakkig is overgegaan op het gezondheidsprobleem van verzoekende partij, hoewel zij dat aangeven heeft, zonder enige waardering van het feit dat verzoekster heel recent in België was aangekomen en dat zij op de datum van de beslissing nog over geen resultaten kon beschikken van de gevoerde onderzoeken; Dat de beslissing hierbij de zorgvuldigheidsplicht niet nakomt en de aangehaalde middelen schendt; Dat in de mate dit bevel gekoppeld is aan de beslissing 26 quater dient het te worden geschorst en vernietigd."

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster een asielaanvraag indiende in het Belgische Rijk op 23 december 2009. Verwerende partij is verplicht om op grond van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet aan de hand van de criteria vastgesteld door de Dublin-II-Verordening na te gaan welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag. Uit de gegevens die door de verwerende partij werden opgevraagd via het Hit Eurodacsysteem bleek dat verzoekster op 20 december 2007 een asielaanvraag heeft ingediend bij de Poolse autoriteiten alsook dat haar vingerafdrukken werden genomen. Tijdens het gehoor 'terugnameverzoek' van 6 januari 2010 verklaarde verzoekster dat ze in Polen erkend werd als vluchteling op 20 december 2007 en dat zij sindsdien verbleef tot haar terugkeer naar B. Zij verklaarde immers op 8 juli 2009 Polen te hebben verlaten om terug te keren naar de B., waar ze op 17 december 2009 via dezelfde route naar België kwam. Polen stemt op 20 januari 2010 in met het verzoek van België tot terugname van verzoekster en haar vijf minderjarige kinderen. De verwerende partij nam hierop de bestreden beslissing in toepassing van artikel 16, § 1, e van de Dublin-II-Verordening en artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en oordeelde dat Polen de verantwoordelijke lidstaat is om de asielaanvraag van verzoekster te behandelen.

Verzoekster meent echter dat er geen rekening wordt gehouden met het feit dat zij Polen voor meer dan drie maanden verliet om terug te keren naar een derde land namelijk Tsjetsjenië en leidt hieruit de schending af van artikel 16.3 van de Dublin-II-Verordening, alsook een schending van de motiveringsplicht. Tevens merkt zij op dat de bestreden beslissing deze feitelijke gegevens niet betwist of in vraag stelt.

Artikel 16 van de Dublin-II-Verordening bepaalt dat:

"1. De lidstaat die krachtens deze verordening verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek, is verplicht:

- a) een asielzoeker die zijn verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend, volgens de in de artikelen 17 tot en met 19 bepaalde voorwaarden over te nemen;*
- b) het asielverzoek volledig te behandelen;*
- c) een asielzoeker wiens verzoek in behandeling is en die zich ophoudt in een andere lidstaat zonder daarvoor toestemming te hebben gekregen, volgens de in artikel 20 bepaalde voorwaarden terug te nemen;*
- d) een asielzoeker die zijn verzoek tijdens de behandeling heeft ingetrokken en die in een andere lidstaat een asielverzoek heeft ingediend, volgens de in artikel 20 bepaalde voorwaarden terug te nemen;*
- e) een onderdaan van een derde land wiens verzoek is afgewezen en die zich ophoudt in een andere lidstaat zonder daarvoor toestemming te hebben gekregen, volgens de in artikel 20 bepaalde voorwaarden terug te nemen.*

2. Indien een lidstaat de asielzoeker een verblijfstitel verstrekt, gaan de in lid 1 genoemde verplichtingen over op deze lidstaat.

3. De in lid 1 genoemde verplichtingen komen te vervallen indien de betrokken onderdaan van een derde land het grondgebied van de lidstaten ten minste drie maanden heeft verlaten, tenzij hij houder is van een geldige verblijfstitel die door de verantwoordelijke lidstaat is afgegeven.

4. De in lid 1, onder d) en e), genoemde verplichtingen komen eveneens te vervallen zodra de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek, na de intrekking of de afwijzing van het verzoek de nodige maatregelen heeft genomen en daadwerkelijk ten uitvoer heeft gelegd om ervoor te zorgen dat de onderdaan van een derde land zich begeeft naar zijn land van herkomst of naar een ander land waar hij legaal mag binnenkomen."

Uit de bepaling van artikel 16.3 van de Dublin-II-Verordening blijkt inderdaad dat de verplichting van de lidstaat komt te vervallen indien een onderdaan van een derde land het grondgebied van de lidstaat ten minste drie maanden heeft verlaten. Dit wordt overigens niet betwist door de verwerende partij en

evenmin wordt, zoals verzoekster aangeeft, in de bestreden beslissing ontkend dat verzoekster is teruggekeerd en het grondgebied van Polen ten minste drie maanden heeft verlaten. De verwerende partij merkt voor het eerst in haar nota met opmerkingen op dat verzoekster naliét enig document over te maken waaruit zou moeten blijken dat zij het Schengengrondgebied meer dan drie maanden verlaten heeft, alvorens naar België te komen. Dit is echter een *a posteriori* motivering die niet kan worden gezien in de bestreden beslissing. Dergelijke *a posteriori* motivering kan niet worden aangenomen en kan evenmin een eventueel gebrek in de motivering van de bestreden beslissing ongedaan maken.

Artikel 16.3 van de Dublin-II-Verordening bepaalt verder ook *“tenzij hij houder is van een geldige verblijfstitel die door de verantwoordelijke lidstaat is afgegeven”*. Dienaangaande heeft verzoekster verklaard dat zij een erkend vluchteling is in Polen. Hierover motiveert de verwerende partij enkel dat verzoekster hiervan geen enkel bewijs aanbrengt. Aldus is de verwerende partij van oordeel dat verzoekster niet aantoot dat zij over een geldige verblijfstitel in Polen beschikt. Echter blijkt nergens uit de motivering van de bestreden beslissing dat de verwerende partij een verder onderzoek heeft uitgevoerd naar de gevolgen van het verlaten van het grondgebied van Polen voor meer dan drie maanden indien wordt aangenomen dat verzoekster niet over een geldige verblijfstitel zou beschikken in Polen. In dit opzicht is de motivering van de bestreden beslissing gebrekkig.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 5 februari 2010 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten genomen ten aanzien van X wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien mei tweeduizend en tien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU